

?Bel Olid: «La idea que per mantenir relacions sexuals amb algú n'hi ha prou que ?consenti' em sembla esgarrifosa»

Bel Olid va presentar a Vic 'Follem?', un llibre que aporta diverses pistes per obrir la ment a l'hora de parlar de relacions sexuals i sexualitats i per poder-les gaudir plenament | L'autora lamenta que la societat en general encara està massa mediatitzada per un seguit de mites, creences i tabús que impedeixen desemmascarar els pilars ideològics de la cultura de la violació

Bel Olid, amb Sara Blázquez, a la presentació de 'Follem?' a Vic | Josep Comajoan

«Quan es parla públicament de consentiment, hi ha qui exigeix que sigui explícit. És a dir, que per estar segurs que una relació sexual és consentida i, per tant, no és una violació, totes les persones implicades hagin de dir explícitament que hi estan d'acord. Els que volen portar a l'absurd aquest argument ho tenen fàcil; totes les persones amb vida sexual hem tingut relacions sexuals (sovint, relacions sexuals *sanes*) en què ningú ha dit res i tothom ha estat ben feliç de participar-hi.

Ara bé, per què hi ha gent a qui li molesta tant la idea de demanar i mostrar explícitament que sí, que ens ve de gust, que ho volem? Ho podem explicar per algunes creences que són compartides per una part important de la població, i que sostenen el que s'anomena *cultura de la violació*. És a dir, hi ha actituds i creences sobre les sexualitats i els gèneres que fan que una gran part de les

relacions sexuals no consentides (és a dir, *violacions*) es considerin «normals», acceptables o fins i tot desitjables. La cultura de la violació aconseguix que, en una societat en què tothom està teòricament en contra de la violació, es normalitzi i s'accepti la violència sexual (és a dir, la violació). Això s'aconsegueix obviant la definició de *violació* (segons el diccionari, «acte carnal amb sense consentiment d'algú o en contra de la seva voluntat») i creant un imaginari en què aquest «acte carnal» el perpetra un home desconegut, possiblement migrant o boig, en un portal fosc, emprant violència física.

La realitat, en forma d'estadístiques ofertes per la policia, ens diu que en la majoria dels casos els violadors sí que són homes, però no desconeguts. Són les nostres parelles, els nostres amics, els nostres familiars. Homes en qui confiem i que representa que ens estimen. Però, si ens estimen, per què ens violen? Perquè estan convençuts que això que fan no és violar, és una altra cosa. És forçar una mica, insistir fins a la sacietat, exercir els drets conjugals. Mols violadors no són conscients que hagin fet res mal fet, o bé perquè no consideren que «forçar» sigui «violar», o bé perquè creuen que «forçar» en determinades circumstàncies està justificat».

Són paràgrafs del llibre *Follem?*, de Bel Olid, editat per Bridge i que va presentar el 5 de novembre a la llibreria Foster & Wallace de Vic en una conversa amb Sara Blázquez, periodista de Setembre. Que amb el consentiment no n'hi ha prou en una relació sexual, sinó que cal per part de les persones que hi intervenen més aviat «entusiasme» és una de les idees que es desenvolupen en el llibre i que Bel Olid va explicar en la presentació a Vic. «El consentiment és el mínim exigible per no ser un violador de merda», va matisar. Ella prefereix davant un concepte com el consentiment que qualifica d'«una mica carca», l'entusiasme, que deixa ben a les clares que la relació sexual és desitjada per les persones que hi intervenen.

La llibreria Foster & Wallace es va fer petita, amb un públic gairebé exclusivament femení Foto: Josep Comajoan

La contraposició consentiment/entusiasme no és l'única que Bel Olid analitza a *Follem?* ja des del plantejament dels capítols. Prefereix parlar de sexualitats que de sexe, de cures que d'educació sexual, d'afectes que d'amor, o d'expectatives abans que de bellesa. «Necessito pensar coses, i si escric és més fàcil; m'ho passo molt bé escrivint, sinó per què ho faria, i a més en català», va dir a la presentació a la Foster. D'aquí jocs de contraris com aquests, per exemple. «La bellesa té més a veure amb les expectatives, no gaire realistes, construïdes pels mitjans», va dir, en el que en el llibre emmarca en el que ella anomena «l'adoctrinament de la bellesa». Olid clama per l'acceptació del cos, començant pels «cossos dissidents», i es mostra partidària de l'«activisme estètic» i del moviment per la neutralitat corporal, el *body neutral*, que advoca per treure la bellesa del centre de les nostres preocupacions.

«L'educació sexual està més basada en la por que en el plaer»

Respecte l'educació sexual, en general, és crítica: «Està més basada en la por que en el plaer». I es mostra alarmada perquè l'educació sexual dels seus fills sigui «la mateixa que la meua, 25 anys abans». Una educació sexual basada sobretot en les funcions reproductives: «Quin percentatge de relacions sexuals amb finalitats reproductives tenim?», es preguntava davant una llibreria plena a vessar de dones (només sis homes entre una quarantena de dones). O en tot cas, per evitar infeccions de transmissió sexual, a les quals no resta importància, però que si no es va més enllà, limiten moltíssim l'àmbit del que és el sexe, que ella fa extensiu cap a conceptes com «desig» o «plaer». «Si no compartim desig, malament», va dir.

Bel Olid en conversa amb Sara Blázquez durant la presentació de 'Follem?' a Vic Foto: Josep Comajoan

I si l'educació sexual formal està com està, la informal està per arrencar a córrer. No només aquella

que arriba a través dels mitjans de comunicació i el porno *mainstream*, sinó també la basada en comentaris o mites com els que les dones tenen menys desig sexual que els homes. En aquest sentit, va desenvolupar el concepte de «bretxa orgàsmica», en el qual també s'estén en el llibre. «No és que les dones no vulguin follar, sinó que no volen follar amb segons qui». Sobre el porno, com en tantes altres coses quan parlem de relacions sexuals, va lamentar que estigui basat en un tipus de sexualitat molt limitada, heterosexual, on el sexe es limita al coit entre un penis i una vulva, i ràpid, molt ràpid.

«Segons estudis, no hi ha tanta gent 100 per 100 heterosexual»

Bel Olid trenca esquemes i prejudicis, com aquest que el coit i la penetració siguin la manera més efectiva d'obtenir plaer sexual, o que les relacions heterosexuals siguin vistes per norma general quasi com «una obligació». Va negar que hi hagi tanta gent heterosexual com ens pensem i es pensen. «Si la relació sexual es mesura en el desig, no tothom és tan hetero». «Segons estudis, no hi ha tanta gent 100 per 100 heterosexual». La idea del llibre, de fet, per a Bel Olid, no és fer canviar l'orientació de ningú, «però sí que et plantejis coses». «Aquest llibre vol ser un llibre que comenci de debò just quan s'acaba. Voldria haver sembrat llavors de dubte», confessa al principi de l'últim capítol on contraposa «fi» amb «horitzó».

De fet, el primer que diu en el llibre, i també hi va insistir en la presentació a Vic, és que si la sexualitat fos un planeta, i les sexualitats un univers, *Follem?* no pretendria ser-ne el mapa, sinó més aviat una navalla suïssa, que «preveu algunes situacions amb què et pots trobar quan surts a explorar ,però sobretot és útil perquè ofereix eines prou versàtils que t'ajuden en situacions imprevisibles». I d'entre aquesta navalla suïssa que vol ser el llibre, una eina especial que podria ser el tornavis, «pensat per desmuntar tot el que no serveix». Bel Olid convida a mirar-nos, fer-nos preguntes, no eliminar res per defecte, escoltar el desig, i quan sabem què volem, escoltar l'altra persona i saber què vol i si és compatible. Atrevir-nos a dubtar, a explorar, a equivocar-nos i a sortir del que «ha de ser» i endinsar-nos en el que ens fa vibrar.

Bel Olid en un moment apassionat de la presentació de 'Follem?' a la llibreria Foster & Wallace de Vic Foto: Josep Comajoan

Follar més enllà del coit entre un penis i una vulva

I ja des de bon principi contraposa sexe amb sexualitats, múltiples i diverses. I d'entre tots els interrogants, el de partida, el del títol del llibre, *Follem?*, no com una invitació sinó com un qüestionament de si realment el que fem quan tenim relacions sexuals és follar o una altra cosa, o si follar és quelcom més que la penetració i el coit. «L'interrogant és important, reivindica una vida sexual respectuosa, inclusiva i més lliure», va afirmar Sara Blázquez en la presentació del llibre. I com a última pista, o primera, la frase que acompanya el *Follem?* immens i sobre fons vermell de la portada: «De què (no) parlem quan parlem de sexe sexualitats».

«La idea que per mantenir relacions sexuals amb algú n'hi ha prou que *consenti* em sembla esgarrifosa. «Consentir», segons el Gran Diccionari de la Llengua Catalana, és «rendir-se a un sentiment, a una obligació, a una opinió, accedir. Permetre, tolerar». Quan es parla de *consentiment*, desapareixen tant la idea de desig com la de plaer. Ens hem de preguntar si volem sexe amb algú que no ho fa ni per desig ni per plaer, que ho permet, que ho tolera. La meva resposta és *no*. Jo vull relacions sexuals entusiastes, amb gent que se'n mori de ganes. Amb gent que em desitgi, que passi molta estona pensant què té ganes de fer, d'explorar, d'inventar conjuntament. Altrament ja m'ho puc fer sola, que em conec i m'estimo i m'ho passo molt bé sense necessitat d'emprenyar ningú.

«Consentir» pot tenir a veure amb la pressió social, amb la insistència de l'altra persona, amb la inseguretat? L'entusiasme és inequívoc: té a veure amb el desig. Si et conformes amb «consentiment», t'estàs perdent una part essencial de compartir, a més de posar algú en una situació poc agradable».